

Laaksopuron salaisuus

Säde Salonen 6a

2022

[flickr.com/photos](https://www.flickr.com/photos/)

”Ja niin he elivät elämänsä onnellisina loppuun asti.”

Oka kuuli takaansa lasten iloisia huudahduksia. Hän oli tullut kirjastoon tarkoituksenaan etsiä tietoa kadonneista keijuista, eikä kuuntelemaan lasten satuja. ”Voinko mennä nyt?” Oka mutisi kärsimättömästi. Nuori nainen hänen takanaan sulki kirjan, mutta pysyi hiljaa. ”Minun pitää etsiä yksi kirja.”

Nainen nyökkäsi vihdoin. ”Voit mennä.” Huoli ilmestyi hänen katseeseensa. ”Tiedän mitä aiot, mutta ole varovainen.” Oka nyökkäsi vakavana ja jäi katsomaan siskoaan hetken. ”Toivottavasti näemme vielä, Usva.” Sitten hän kääntyi ympäri taakseen katsomatta ja suuntasi askeleensa kohti vanhempaa osaa kirjastoa.

Oka katseli hyllyjä, jotka kohosivat korkeina hänen päänsä yläpuolella. Hänen katseensa osui pian tumman punertavaan, vanhaan kirjaan. Okan pitkät keijukorvat heilahtivat hänen huppunsa alla. *Onko kukaan lähellä?* Hän otti pari askelta kirjahyllyille, ja hiveli vanhan kirjan selkämystä. *Se oli se.* Okan sydän alkoi lyömään. Kirja, jota hän oli etsinyt jo kymmeniä vuosia oli vihdoin hänen käsissään. Hän nappasi sen ja tarkasteli kantta.

”Iso keijujen sota vuodet 142-188”

Oka nopeasti piilotti kirjan takin sisätaskuun. Hän alkoi kävelemään nopeasti pois kirjastosta, mutta lopulta päätyi juoksemaan avoimien hallien läpi. Hän huokaisi, tietäen, ettei välttämättä koskaan palaisi. Oka juoksi kauemmas kirjastosta lähellä olevaan metsään. Tarkistaen vielä kerran ettei kukaan ollut katsomassa, hän otti muutaman korkean loikan ja lähti lentoon.

Oka sulki kirjan. *Eli ison keijusodan jälkeen kaikki keijut karkasivat kauas Laaksopuron maille...* Oka nosti katseensa kaivaen mielestään muistoa lapsuudestaan. *Tiedän vain yhden keijun, joka tietää missä se on. Ja hän asuu Keijumaassa.* Oka katsoi ikkunastaan ulos hieman surullisesti. Hän oli jättänyt kylän, koska hänen siskonsa ei ollut keiju, ja hän ei halunnut hylätä siskoaan. Ehkä tämä keiju silti suostuisi kertomaan Okalle, missä Keijumaa oli?

Oka oli valmis lähtemään. Hän oli ottanut kirjan mukaansa, jotta voisi vielä lukea sen loppuun perille päästyään. Jos hän oikein muisti, hänen piti aktivoida portaali hänen takapihallaan kasvavalla puulla. Hän saapui puulle, ja tutki sitä. Puu oli vanha, luultavasti satoja vuosia. Joistain puun oksista roikkui kauniita ja pitkiä köynnöksiä, mutta puussa ei ollut kasvanut lehtiä moneen vuoteen. Oka kyyristyi alas. Puun juurakosta hän löysi pienen rasian, jonka avatessaan hän näki pienen kultakellon. ”Tämä se varmaan on”, Oka mutisi. Hän väänsi vanhan kellon vaivalloisesti auki, ja sen auetessa se imi Okan sisäänsä.

Oka heräsi siihen, kun joku tökki hänen selkäänsä. Hän pomppasi nopeasti pystyyn ja avasi silmänsä räpytellen kirkkaassa päivänvalossa. Hänen edessään seiso nuori keiju, suunnilleen Okan ikäinen. Okan silmät kohdistuivat tytön hiuksiin. *Kirkkaan vihreät...* Oka siristi silmiään. ”Näytät tutulta”, tyttö tarkkaili Okaa. ”Olemmeko tavanneet ennen?” Okan silmät levisivät. *Totta kai!* ”Muratti!” Oka huudahti tunnistaessaan entisen parhaan kaverinsa. Muratti kallisti päätään. ”Hetkinen...” Muratti vetäisi Okan hupun alas, paljastaen hänen vaaleat, miltei valkoiset hiukset. ”Oka?” Hän näytti epäuskoiselta. ”Oletko todella palannut?”

Oka nyökkäsi. ”Minulla on-”

”Näytät niin vanhalta, en meinannut edes tunnistaa sinua.” Muratti katseli Okaa. Oka kurtisti kulmiaan. ”Olen vasta tuhatseitsemänsataa vuotta”, Muratti pyöräytti silmiään, mutta pysyi hiljaa. ”Ja sinä olet vain muutama kymmentä vuotta minua nuorempi.”

Muratti ei vastannut. Oka huokaisi. ”Tiedätkö, missä sijaitsee Laaksopuro? Minua kiinnostaa, mihin keijut karkasivat ison keijusodan jälkeen.” Muratti näytti miettivän. ”Miksi haluaisit tietää jotain, mikä tapahtui miltei kaksituhatta vuotta sitten?” Oka siristi silmiään. Hän avasi suunsa vastaamaan, mutta Muratti ehti ensin. ”Voin auttaa sinua, mutta haluan tietää onko se liian vaarallista”, Muratti sanoi. ”Et ole käyttänyt voimiasi moneen sataan vuoteen.”

”Mutta-” Oka väitti vastaan. ”Tiedän, että olit *joskus* maailman voimakkain keiju, mutta ne ajat ovat jo ohi.” Muratti tönäisi vanhaa kaveriaan. ”Ja haluat kai tietää missä Laaksopuro on?”

Oka katsoi Murattia hieman ärsyyntyneenä. ”No selvä, sovitaan niin.”

”Löytyihän se!” Muratti huudahti pidellessään vanhaa, kulunutta nestepurkkia kädessään. He olivat penkoneet koko päivän Muratin kellaria yrittäen löytää yhtä mustepurkkia. ”Toivottavasti se toimii vielä”, hän mutisi.

”Niin siis mihin me tarvitsemme jotain ikivanhaa mustetta?” Oka kysyi letittäen pientä pätkää hiuksistaan.

”Kerroin jo, se paljastaa näkymättömän musteen, jolla kartta on varmasti piirretty kirjaan. Etkö kuunnellut yhtään?” Oka kohautti olkapäitään, ja viimeisteli letin.

”Muuten, tässä on se kirja”, Oka sanoi ojentaessaan varastetun kirjan Muratille. Muratti avasi sen, ja katseli sen sivuja. ”Näkymätön muste on paksumpaa, ja menee helposti paperista läpi.” Muratti katsoi Okaan.

”Näitkö lukiessasi hieman paksumpaa sivua muiden joukossa?” Oka mietti. ”Mielestäni kirjan keskiaukeama näytti ja tuntui hieman oudolta” hän totesi viimein. Muratti avasi kirjan keskeltä, ja tunnusteli paperia.

”Tämä on huomattavasti paksumpi”, Muratti ilmoitti, ja nappasi pienen mustepurkkinsa. Hän avasi tiukan

korkin, ja tipautti pari mustetippaa sivulle. Aukeaman keskelle alkoi ilmestyä tummia kuvioita, jotka hitaasti levisivät aukeaman kaikkiin nurkkiin. Molemmat keijut tutkivat aukeamaa hiljaisina. ”Sinne on suhteellisen lyhyt matka”, Oka mutisi. ”Vain muutama päivä lentämällä.” Muratti pudisti päätään. ”Emme voi lentää niin pitkiä matkoja. Olettaisın, että matkassa kestää noin viikko.” Oka nyökkäsi. ”Voimmeko me lähteä jo huomenna? Meillä on aika tiukka aikataulu.” Muratti katsoi ulos ikkunasta laskevaa aurinkoa. ”Tiedän ehkä pari muutakin keijua, jotka haluaisivat lähteä mukaan”, hän tuumi.

”Jasmin ja Lumme?” Oka katsoi kahta keijua epäuskoisena. ”Luulin että tekin lähditte minun ja Usvan jälkeen. ”Jasmin pudisti päätään. Hänen punertavat hiukset loistivat kuunvalossa. ”Päätimme jäädä, koska kuten muistat, vanhemпамme olivat juuri menehtyneet. Ajattelimme, että olemme lähempänä heihin Keijumaassa.” Jasmin katseli jalkoihinsa. Hänen veljensä Lumme nyökkäsi. ”Kuulimme, että olit palannut, ja halusimme kuulla mistä oli kyse. Sitten Muratti kertoi meille, että haluat etsiä kadonneet keijut.” Lumme lopetti, ja laski kätensä siskonsa olalle. Oka nyökkytteli. ”Oletteko valmiita lähtemään jo huomenna?” Oka katsoi taivaalla loimottavaa kuuta. ”Iltapäivällä.” Jasmin katsoi Lummetta. ”Nähdään silloin vanhalla suihkulähteellä.” Hän käänsi katseensa takaisin Okaan. Muratti nyökkäsi hänen vieressään. ”Huomenna iltpäivällä siis.”

Oka sulki kassinsa, ja heitti sen harteilleen. Muratti saapui olohuoneesta Okan luo, mukanaan pieni laukku. ”Onko tuossa tosiaan kaikki mitä tarvitset? Matkamme tulee mahdollisesti kestäämään monta kuuta.” Muratti nyökkäsi, ja avasi laukunsa. Sen sisältä paljastui valtava määrä varastotilaa, ja kassi ei edes ollut täynnä. ”Simppli suurennusloitsu”, Muratti sanoi, ja sulki kassin nopeasti. Oka katsoi Muratin katoavan ovesta.

”Lumme ja Jasmin varmaan tulevat kohta”, Oka sanoi kun hän sai Muratin kiinni. Hän katsoi laskevaa aurinkoa. ”Heidän pitäisi jo olla täällä.” Yhtäkkiä heidän takaansa kuului juoksuaskelia. Oka ja Muratti kääntyivät ympäri. Jasmin ja Lumme ilmestyivät kulman takaa. ”Mikä teillä kesti? Aurinko on melkein jo laskenut”, Muratti huikkasi keijuille. ”Jasmin halusi välttämättä ottaa sammakkonsa mukaan.” Lumme sanoi vielä hengitystään tasaillen. Hän katsoi siskoaan. ”Ja sitten se karkasi muutamaan kertaan.” Lumme lopetti. Jasmin kaivoi taskujaan jotain etsien. Sitten hän nosti esiin pienen lasipullon, jossa oli reikiä. ”Saimme sen kuitenkin kiinni, ja nyt se on tässä pullossa”, hän ilmoitti, ja näytti pulloa Okalle ja Muratille. Oka nojautui eteenpäin silmiään siiristäen. ”No, löytyi tai ei, meidän pitää nyt lähteä matkaan.” Oka suoristui ja katsoi taivaanrantaan. ”Ensimmäinen pysähdyspaikkamme on Kristallivuoret.”

Oka kiipesi vaivalloisesti viimeisen vuoren yli. He olivat yrittäneet lentää vuoren huipulle, mutta ilman puute heikensi heitä, ja he pääsivät vain puoleen väliin. Muratti nousi ylös hänen jälkeensä, ja Lummekin saapui pian ylös. Vain Jasmin puuttui. ”Missä siskosi on?” Oka katsoi Lummetta. ”Hän kadotti taas Virran.” Kun Oka kurtisti kulumiaan, Lumme jatkoi. ”Siis hänen sammakkonsa.” ”Taivaan tähden”, Oka mutisi ja katsoi reunan yli. ”Kuinka hyvä se sammakko voi olla katoamaan?” Mutta Jasmin oli jo pian ylhäällä. ”Sieltä hän tulee”, Lumme vastasi. Jasmin kurkotti kätensä reunan yli, ja Lumme auttoi hänet ylös. ”Anteeksi, että minulla kesti.” Hän sanoi ylös päästyään. ”Minun sammakkoni-” Lumme tönäisi siskoaan hiukan. ”He tietävät jo”, hän vastasi. ”Tärkeintä on, että pääsemme nyt matkaan.”

”Täällä ollaan”, Muratti mutisi. He olivat saapuneet Laaksopurolle etuajassa, koska he löysivät oikoreitin. Kylmät väreet kuljivat Okan ruumiin läpi. *Tämäkö on Laaksopuro?* Muratti näytti ajattelevan samaa. ”Luulin, että tämä paikka olisi ollut kaunis ja vehreä...” Oka tarkasteli ympärilleen. Kaikki puut olivat palaneet, ja maa oli tuhkan peitossa. Vieressä virtaava joki oli miltei kuiva. ”Joku tai jokin on varmaan tuhonnut tämän paikan”, Oka totesi. Hän katsoi taaksensa. Lumme ja Jasmin olivat juuri tulleet, ja ihmettelivät myös outoa maastoa. ”Mitä täällä on tapahtunut?” Jasmin kuiskasi. Kukaan ei vastannut.

Oka katsoi heidän ympärillään kohoavia seiniä. Ne olivat korkeat, ja kaartuivat koko niityn ympärille. Heidän ainoa pakoreitti hädän tullen olisi mennä samaa reittiä, mitä he tulivat. Oka oli niin keskittynyt miettimiseen, ettei meinannut kuulla ystäviensä huutoja. Oka pyörähti nopeasti ympäri. *No... se siitä pakoreitistä.* Aukon oli tukkinut valtava kivenlohkare, jota kolme muuta keijua eivät saaneet liikuttua. Oka juoksi auttamaan heitä. ”Varokaa, antakaa minun hoitaa tämä.” Lumme ja Jasmin perääntyivät, mutta Muratti nappasi Okan ranteesta. ”Et ole edelleenkään käyttänyt voimiasi satoihin vuosiin. Näin ison taikamäärän käyttäminen kerralla voi haavoittaa sinua pahasti.” Oka katsoi Murattia. Hetken paikallaan seisomisen jälkeen Oka laski kätensä ja katsoi eteenpäin. ”Ei sitten. Parempi etten käytä kaikkia voimiani tähän. Saamme aika varmasti vielä paremman vihollisen vastaan.”

Oka katsoi kalliolle. Siellä oli pieni kolo, jossa hän oli juuri nähnyt vilahduksen. ”Mitä tarkoitat?” Muratti irrotti otteensa. Oka ei vastannut, vaan odotti. ”Se tulee vain, jos vihollinen näyttää siltä, ettei tiedä missä se on. Meidän pitää esittää, että yritämme siirtää kiveä.” Muratti näytti mieteliältä, mutta palasi silti kiven luo.

Jasmin seurasi Murattia, mutta Lumme saapui Okan luo. ”Luuletko, että keijut ovat jossain lukittuna?” Lumpeen katse harhaili luolissa kallion seinämällä. ”En usko, että he kaikki olisivat kuolleet matkalla tänne.” Oka pudisti päätään. ”En minäkään. Luulen, että kun päihitämme luolissa piilevän otuksen, löydämme heidät.” Lumme nyökkäsi. ”Minun on paras mennä auttamaan heitä”, Lumme sanoi heilauttaen korviaan Murattia ja Jasminia kohti. ”Minäkin tulen”, Oka sanoi hilliten halunsa katsoa taakse luoliin.

Oka katsoi ruhjoutuneita käsiään. He olivat työntäneet kiveä jo monta tuntia. ”Menen huuhtomaan käteni purossa”, Oka huikkasi omansa yli. Sitten hän lähti kuivuneelle purolle. Hän laski kätensä veteen, mutta heti kun ne koskivat jääkylmää vettä, hän kuuli takaansa örinää. Oka käännähti nopeasti ympäri. Hänen edessään seisoi valtava, mutakasan näköinen olio, joka näytti muuttavan parhaillaan muotoa.

Oka lennähti ilmaan, pois olion luota. ”Sain sen houkuteltua!” Hän huusi muille keijuille. Lumme käänsi päänsä nopeasti, ja potkaisi ilmaan Okan viereen. Muratti taas otti muutaman askeleen eteenpäin. ”Lumme, mikä on voimasi?” Oka katsoi olioon. Lumme laittoi kätensä eteen. Näytti vähän siltä, että Lumme olisi työntämässä jotain näkymätöntä esinettä. Kun Lumme rentoutui, olio katsoi ylöspäin. ”Esineiden tekeminen näkymättömäksi”, Lumme sanoi samalla, kun iso esine osui olioon.

Olio hämmentyi, mutta ei erityisesti näyttänyt satuttaneensa itseään. Sitten se näki Lumpeen ja Okan, ja alkoi taas muuttamaan muotoaan. ”Mitäköhän se oikein tekee?” Oka mietti puoliksi itsekseen. Muratti käänsi katseensa alhaalla. ”Se on unimuuntuja”, hän huusi. ”Ne muuttuvat vastustajansa pahimpaan painajaiseen.” Muratti katsoi takaisin unimuuntujaan. ”Mutta se voi muuttua vain yhteen kerralla, eli on parasta pitää se kiireisenä.” Muratti kyyristyi maahan, ja laski kämmenensä. Maasta hänen edestään nousi kovalla vauhdilla kaksi pitkää köynnöstä, jotka vangitsivat unimuuntujan. Jasmin näki tilaisuutensa, ja laukaisi sokaisevia, kirkkaita kukkia, jotka huononsivat unimuuntujan näköyhteyttä keijuihin. ”Juuri noin!” Muratti huusi. Mutta unimuuntuja vain repäisi paksut köynnökset, ja lähti kohti maassa olevia keijuja.

Oka tarkasteli olion liikkumista. Se oli hidaskävyinen, mutta vahva. Kohtuullisen vaikea päihittää. Oka pyörähti nopeasti kokonaisen kierroksen ilmassa, ja laukaisi miljoonia pieniä piikkejä unimuuntujan suuntaan. Piikkiin osuessa se älähti, ja pysähtyi ihmettelemään. Oka näki Lumpeen yrittämässä työntää toista isoa kiveä, joten Oka saapui nopeasti ja potkaisi vahvasti kiveä. Se tipahti, ja juuri samalla hetkellä köynnökset kiertyivät unimuuntujan ympärille. Oka laukaisi piikkinsä pitkin köynnöksen vartta, ja ne muodostivat köynnöksestä piikkikkämmän. Unimuuntuja alkoi muuttaa muotoaan, sen katse kiinni Muratissa. Muratti jähmettyi äkillisesti, ja antoi unimuuntujalle tilaisuuden rikkoa sitä kuristavat köynnökset.

Se muutti muotoaan, kunnes näytti jonkinlaiselta linnulta. ”Muratti”, Oka huusi. ”Älä anna sen hämätä sinua!” Mutta Muratti ei kuunnellut. Unimuuntuja tuli lähemmäs, kunnes se oli vain muutaman metrin päässä. Jasmin yritti häiritä unimuuntujaa lähettämällä kukkia sen suuntaan, mutta unimuuntuja ei häiriintynyt. ”Muratti!” Hän huusi ja lähetti taas piikkejä olion suuntaan. Sekään ei toiminut, vaan unimuuntuja tuli lähemmäs. Jasmin alkoi perääntymään. *Minun on pakko.* Oka ajatteli. Hän syöksyi täydellä vauhdilla unimuuntujan eteen, ja potkaisi kaikella voimallansa. Hän tunsu olion hajoavan miljooniin osiin, samalla kuin viiltävä kipu lävisti hänen koko ruumiinsa.

Hetki... missä minä olen? Oka katseli ympärilleen. Oliko hän edelleen laaksossa? *Ei.* Oka ihmetteli. Hän oli samassa laaksossa, mutta mahdollisesti tuhansia vuosia ennen. Kalliossa ei ollut luolia, ja maa oli vihreää. Hän katsoi taakseen. Siellä avautui pieni kolo kalliossa, jonka takana avara niitty. *Hetkinen...* Oka tarkasteli niittyä. Näytti, kun tuhansia pieniä elioita olisi juoksemassa Okaa kohti. *Ne eivät ole elioita,* hän ajatteli. *Ne ovat keijuja.* Oka kallisti päätään. Oliko hän palannut ajassa taaksepäin suuren Keijusodan aikaan?

Laaksoa kohti juoksevat keijut suurenivat, kunnes ne tulvahtivat laaksoon. Osa heistä näytti haavoittuneilta ja nälkäisiltä, mutta pääosin he olivat kaikki kunnossa. Kun kaikki keijut olivat aukiolla, iso lohkarieperi aukon eteen. *Ihan niinkuin meilläkin kävi,* hän ajatteli. Oka katsoi ylös kalliolle. Ei mitään varjoja tai vilahduksia. Hän kääntyi takaisin keijuihin päin, mutta juuri, kun hän päästi kalliota näköpiiristään, valtava pamahdus kiepautti Okan ympäri nopeasti. Jopa kolme unimuuntujaa ilmestyivät kalliosta. *Ne ilmeisesti rikkoivat kiven,* hän tuumi. *Aika vahvoja olioita.* Keijut alkoivat panikoimaan. Kaikki tuntui kuluvan nopeasti, kunnes aukiolla oli vain yksi keiju. Se katsoi suoraan Okaan. Oka katsoi takaisin. *Näkeeköhän hän minut?* Oka siristi silmiään, mutta pian hän tajusi kuka keiju oli. Juuri ennen kuin Oka ehti reagoida, hänen äitinsä oli haihtunut tyhjiin.

Oka räpytteli silmänsä auki kirkkaassa päivänvalossa. Ne olivat vielä unesta tahmeat. Hänen ympärillään kuului monien keijujen puhetta. Oka katsoi ympärilleen silmiään siristäen. *Oliko heidän suunnitelmansa toiminut?* Hän ei tunnistanut ketään lähellä olevaa keijua, mutta tiesi heidän kaikkien taistelleen suuressa sodassa. Siellä

näytti olevan myös muutama pakolainen Keijumaasta. Oka tunnusteli päätään. Sitä särki hieman, mutta pahin kipu oli jo poissa. Sitten hänen takaansa kuului huudahdus. ”Oka!” Kuului tuttu ääni takaa. Muratti halasi Okaa iloisesti. ”Heräsithän sinä vihdoin”, Muratti irrotti otteensa. ”Luulimme, että...” Muratin ääni vaipui. Lumme astui Muratin viereen. ”Löysimme Muratin vanhemmat karanneiden sotilaiden joukosta”, hän ilmoitti. ”Kuten myös monta muuta vanhaa tuttua.” Oka katsoi taas aukiolle. ”Olemme varmaan valmiita lähtemään jo pian”, Muratti sanoi innoissaan. Oka katsoi ystäviinsä. Lumme nyökkäsi Muratin vieressä. ”Oikeastaan”, Oka vastasi hiljaa. Hän ei halunnut pilata ystäviensä suunnitelmia, mutta hänen juuri saaman näkynsä takia hän ei kehdannut jättää laaksoa. ”Aion jäädä laaksoon.”

Muratin silmät levisivät. ”Jäädä laaksoon?” Hän toisti epävarmana. ”Kaiken meidän kokemamme jälkeen?” Hänen äänensä oli hädin tuskin kuiskausta kuuluvampi. ”Lummekin näytti yllättyneeltä. ”Mutta miksi?” Muratin silmät olivat täynnä surua ja pettymystä. *Olikohan hän kuvitellut meille yhteisen tulevaisuuden?* Oka mietti, mutta ei vastannut Muratin kysymykseen. ”Teidän on parempi lähteä”, Oka mutisi. ”Mutta...” Muratti kuiskasi. Lumme laski kätensä tämän olalle. ”Hän on selvästi päättänyt jo”, hän sanoi hiljaa. ”On paras, että kunnioitamme hänen toiveitaan.”

Muratti katsoi vielä pitkään Okaa, mutta sitten kääntyi ympäri. ”Emme unohda sinua, Oka.” Hän sanoi. Oka nyökkäsi hitaasti. ”Hyvästi sitten”, hän mutisi vastaukseksi. Sitten hän jäi katsomaan kuinka hänen ystävänsä alkoivat keräämään muita keijuja yhteen, tietäen, että tämä oli viimeinen kerta kun hän näki heidät.

Viileä tuuli herätti Okan. Hänen kätensä vaistomaisesti hapusi kirjeitä, jotka olivat yleensä hänen vieressään, mutta niitä ei tuntunut. Oka pyöräsi ympäri, ja kääntyi katsomaan Laaksopuron kauniita maisemia. Hänen katseensa siirtyi jokeen, joka virtasi kauniisti alhaalla. Hän katsoi vesiputousta kallion toisella puolella, ja yritti muistaa oliko jo tutkinut sen. Oka oli ollut jo yli sata vuotta Laaksopurolla. Hän usein unohti asioita, ja joutui tekemään ne moneen kertaan uudelleen. Okaa se ei haitannut. Hän nousi ylös, ja venytteli auringonvalossa. Hetken istumisen jälkeen hän huokaisi. Oli hänen aikansa pian. Ei kukaan keiju elänyt ikuisesti. Oka tunsu käden olallansa. Joka päivä hänen äitinsä oli tullut Okan luo, valmiina johtamaan tämän tuonpuoleiseen. Oka sulki silmänsä. Tänään hän oli valmis. Hän oli toteuttanut tehtävänsä tässä elämässä, mutta kuka tietää, mitä seuraava tuo tullessaan?

